

Arrest

nr. 239 794 van 18 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat S. VAN EYCK
Belgiëlei 187
2018 Antwerpen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij op 17 februari 2020 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. VAN EYCK, die in opvolging van advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 oktober 2013 wordt V.D., zoon van verzoekster geboren te Kortrijk.

Op 2 juli 2014 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 augustus 2015 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 19 september 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest met nummer 160 761 van 26 januari 2016 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 16 november 2018 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 2 juli 2015 wordt V.N.A., dochter van verzoekster geboren te Kortrijk.

Op 7 februari 2020 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 16 november 2018 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.11.2018 werd ingediend en op datum van 25.07.2019 geactualiseerd werd door :

V., N. G. (...) (R.R. xxx)

Geboren te G. (...) op (...).1987

Wettelijke vertegenwoordiger van:

V., D. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...).2013 te Kortrijk

V., N. A. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...).2015 te Kortrijk

Nationaliteit: Wit-Rusland

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 28.01.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en bijna zeven maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij ouder is van een schoolgaand kind en dat de verplichting om het schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in

een verschillende taal en in ander schoolstelsel opnieuw op te nemen, een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Ter staving hiervan legt zij schoolattesten voor van de schooljaren 2016-2017 en 2017-2018 voor haar zoon D. (...) en een bewijs van scholing vanaf 08.01.2018 voor haar dochter N. A. (...). Het feit dat haar kinderen hier naar de kleuterschool gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder stellen we vast dat enkel haar oudste kind leerplichtig is en dit sinds 01.09.2019. Betrokkene legt echter geen attesten voor die betrekking hebben op het lopende schooljaar en toont aldus niet aan dat haar zoon zijn leerplicht hier effectief opstartte. Verzoekster maakt het niet aannemelijk dat haar zoon een zodanige taal-en culturele achterstand zou hebben dat hij in Wit-Rusland niet zou kunnen aansluiten op school. Het is verder weinig aannemelijk dat betrokkene in huiselijke sfeer niet haar moedertaal zou spreken en dat zij haar kinderen niet zou opvoeden in deze taal, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands kan spreken. Bovendien merken we op dat betrokkene er steeds van op de hoogte was dat haar verblijf precair was en dat de scholing van haar kinderen slechts een tijdelijke oplossing. Zij diende haar kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen de officiële taal van hun land van herkomst niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen, in de zin van artikel 8 EVRM heeft opgebouwd in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat zij nog familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden heeft in Wit-Rusland, met name haar ex-echtgenoot en vader van haar zoon evenals haar broer. Met betrekking tot haar sociale leven legt betrokkene geen enkele getuigenverklaring voor. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij niets of niemand heeft om naar terug te keren en dus niet over de huisvesting of middelen beschikt om te overleven gedurende de tijd die nodig is voor het vervullen van de nodige formaliteiten. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Wit-Rusland, waar ze geboren en getogen is. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een

terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat geen middelen noch huisvesting zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking gekomen is met het gerecht en dus over een blanco strafblad zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd zou kunnen laten, dat deze integratie duurzame sociale bindingen teweeg gebracht zou hebben, dat haar integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat zij zich kosten noch moeite gespaard zou hebben om zich de Nederlandse taal eigen te maken door het volgen van cursussen, dat zij momenteel over zowel een passieve als een actieve kennis van het Nederlands zou beschikken, dat zij geregeld aan vrijwilligerswerk zou doen, dat ook haar kinderen actief zouden deelnemen aan de maatschappij, dat onze maatschappij enorm veel zou krijgen van deze vrouw, dat zij zich tot het uiterste zou inzetten zonder zelf enige last van deze maatschappij te willen zijn, dat het haar aan energie en sociaal-meelevendheid niet zou ontbreken, dat zij zich op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben die haar wil helpen en steunen, dat zij graag zelfstandig en onafhankelijk zou willen leven, dat zij in haar eigen onderhoud zou willen voorzien, dat zij op actieve wijze op zoek zal gaan naar werk om in haar eigen onderhoud te voorzien en niet ten laste te vallen van de staat, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben en dit zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein en ook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, dat zij haar huurovereenkomst voorlegt evenals bewijzen van betaling en gebruik van diensten van kinderopvang, verschillende deelcertificaten Nederlands, een attest van aanmelding bij het agentschap inburgering en integratie, een bewijs van deelname aan activiteiten georganiseerd door stad/welzijnshuis, een aanmelding als kandidaat-vrijwilliger en haar arbeidskaart C) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

Op 7 februari 2020 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw:

Naam, voornaam: V., N. G. (...)

geboortedatum: (...).1987

geboorteplaats: G. (...)

nationaliteit: Wit-Rusland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

Zij dient vergezeld te worden door

V. D. (...), geboren op (...).2013, nationaliteit: Wit-Rusland

V. N. A. (...), geboren op (...).2015, nationaliteit: Wit-Rusland

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ter zitting legt de advocaat van verzoekster bijkomende stukken neer, een vonnis van een Wit-Russische rechtbank van 4 mei 1994 waaruit blijkt dat verzoekster als kind in Wit-Rusland geplaatst werd en een geboorteakte daterend van 4 maart 2020 van haar dochter geboren op 2 juli 2015, waaruit blijkt dat deze dochter op 18 augustus 2017 werd erkend door een man van Senegalese afkomst. De advocaat van de verwerende partij verzet zich tegen de neerlegging van deze stukken voor zover ze zich niet in het administratief dossier bevinden.

Het neerleggen van bijkomende stukken in de annulatieprocedure is niet voorzien in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg worden deze stukken uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel, met betrekking tot de beslissing tot onontvankelijkverklaring van de aanvraag tot machtiging tot verblijf

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

1.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

2.

Dat de aanvraag van verzoekster op 7 februari 2020 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekster haar aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

3.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

4.

Dat er in het geval van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om naar Wit-Rusland terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Zo maakte verzoekster in haar verzoek tot machtiging tot verblijf gewag van haar schoolgaande kinderen die in dat geval verplicht zouden worden om een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal, en in een ander schoolstelsel opnieuw op te nemen.

De verwerende partij wijst erop dat slechts één van de kinderen leerplichtig is en dat verzoekster niet aan de hand van stukken heeft aangetoond dat haar zoon zijn schoolplicht hier effectief heeft opgestart.

Het past in dit verband erop te wijzen dat verzoekster haar aanvraag indiende op 16 november 2018, op een moment dat haar beide kinderen nog niet leerplichtig waren. Pas gedurende de lange tijd (een jaar en drie maanden) die de behandeling van haar verzoek in beslag heeft genomen, is de leerplicht van haar oudste kind begonnen. Verzoekster heeft de scholing van haar zoon dan ook effectief opgestart en het kind gaat thans, net als zijn niet-leerplichtige zusje, in Ardooie naar school.

Volgens verwerende partij maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar zoon en zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben opgelopen dat hij in Wit-Rusland niet zou kunnen aansluiten op school.

Het is echter in het geheel niet duidelijk op basis van welke zorgvuldig onderzochte en feitelijk correcte gegevens de verwerende partij tot deze stelling komt. Niets in het dossier wijst er op dat verzoekster, zoals de verwerende partij verderop in de beslissing aanneemt, haar kinderen in haar moedertaal zou hebben opgevoed en hen de Wit-Russische cultuur hebben meegegeven. Nochtans erkent de verwerende partij dat verzoekster wel degelijk het Nederlands machtig is, en blijkt er uit de gegevens van het dossier dat de kinderen van verzoekster in België geboren zijn en behalve verzoekster, geen enkel Wit-Russisch familielid hebben. Dit motief van de bestreden beslissing vindt dan ook geen enkele steun in het administratief dossier en kan niet geldig leiden tot de bestreden beslissing.

Ook de stelling dat verzoekster haar kinderen “had moeten beschermen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer door hen hun moedertaal aan te leren” vindt geen enkele objectieve grond en roept een onbestaande plicht in om een kind in deze of gene taal op te voeden.

Verzoekster houdt dan ook vol dat de scholing van haar kinderen in dit concrete geval wel degelijk een buitengewone omstandigheid inhoudt. Haar kinderen hebben hun land van herkomst nooit gekend, en aangezien verzoekster verder ook geen familie in België heeft zijn ze steeds opgegroeid in een volstrekt Belgische context. Hun kennis van de taal en cultuur en hun land van herkomst is dan ook dermate lacunair dat zij bij een onderbreking van hun schoolopleiding zonder twijfel ernstige nadelige gevolgen zouden ondervinden. Deze nadelige gevolgen wegen des te zwaarder door voor de zoon van verzoekster, die inmiddels leerplichtig is geworden.

5.

In een volgend motief van de bestreden beslissing uit de verwerende partij een nieuwe, niet door juiste en pertinente feiten geschraagde veronderstelling; met name dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster in haar land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben waar zij zou kunnen verblijven voor de duur van haar verblijfsaanvraag.

Zoals verzoekster echter ook aangaf in het kader van haar asielrelaas, is verzoekster in haar land van herkomst opgegroeid in een weeshuis omdat haar moeder, die kampte met een alcoholprobleem en haar vader, die het gezin verlaten had, niet voor haar konden zorgen. Hoewel haar vader volgens de verwerende partij nog in Wit-Rusland verblijft, is het meer dan duidelijk dat zij op hem geen beroep zal kunnen doen voor onderdak en onderhoud gedurende de periode die een nieuwe aanvraag in beslag zou nemen. Het spreekt ook voor zich dat haar ex- echtgenoot (de vader van haar zoon), van wie zij inmiddels jarenlang gescheiden is, ook geen enkele garantie kan bieden voor het verblijf en onderhoud van verzoekster in haar land van herkomst.

Uit de gegevens van het dossier blijkt bovendien dat verzoekster sinds 2013 in België verblijft, zodat er genoeglijk kan worden aangenomen dat wat er verzoekster nog restte aan sociaal netwerk, inmiddels ook sterk verwaterd is.

De verwerende partij maakt verder ook gewag van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), die beschikt over een Reïntegratiefonds dat “als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst” te vergemakkelijken.

Deze stelling vormt een negatie van de hele geest van het verzoek van verzoekster, dat er net op gericht is om een duurzaam verblijfsrecht in België te komen omwille van het gegeven dat haar duurzame integratie in België een humanitaire reden tot regularisatie vormt. Hoewel de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt nog niet te oordelen over de grond van de zaak, lijkt zij met deze verwijzing aldus te doelen op een ontkenning van verzoeksters gegronde redenen om een verblijfsrecht in België aan te vragen. De verwerende partij spreekt in de ontvankelijkheidsfase van het verzoek dan ook duidelijk voor zijn beurt. Bovendien blijkt er duidelijk uit de doelstellingen van het IOM zoals in de bestreden beslissing aangehaald, dat zij geen hulp bieden aan personen die slechts voor een tijdelijke, korte periode, naar hun land van herkomst terugkeren om van daaruit een verblijfsmachtiging in een ander land aan te vragen.

6.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken tot slot stelt dat het langdurig verblijf van verzoekster niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekster alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij alles heeft achtergelaten. Dat er dan ook moeilijk van verzoekster verwacht kan worden dat zij voor onbepaalde tijd terugkeert naar haar land van herkomst waar zij op geen enkele manier in haar levensonderhoud kan voorzien.

Het feit dat verzoekster haar centrum van belangen dat zij hier heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in haar land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om haar aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221).

Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een eerste middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard werpt verzoekster de schending op van de artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en “van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoekende partij kent de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Verzoekster gaat in zijn eerste middel dieper in op het begrip 'buitengewone omstandigheden' en stelt dat verweerder er met de bestreden beslissing aan voorbijgaat dat zij inmiddels twee schoolgaande kinderen heeft.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

"Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij ouder is van een schoolgaand kind en dat de verplichting om het schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in ander schoolstelsel opnieuw op te nemen, een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Ter staving hiervan legt zij schoolattesten voor van de schooljaren 2016-2017 en 2017-2018 voor haar zoon D. (...) en een bewijs van scholing vanaf 08.01.2018 voor haar dochter N. A. (...). Het feit dat haar kinderen hier naar de kleuterschool gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geengespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder stellen we vast dat enkel haar oudste kind leerplichtig is en dit sinds 01.09.2019. Betrokkene legt echter geen attesten voor die betrekking hebben op het lopende schooljaar en toont aldus niet aan dat haar zoon zijn leerplicht hier effectief opstartte. Verzoekster maakt het niet aannemelijk dat haar zoon een zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben dat hij in Wit-Rusland niet zou kunnen aansluiten op school. Het is verder weinig aannemelijk dat betrokkene in huiselijke sfeer niet haar moedertaal zou spreken en dat zij haar kinderen niet zou opvoeden in deze taal, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands kan spreken. Bovendien merken we op dat betrokkene er steeds van op de hoogte was dat haar verblijf precair was en dat de scholing van haar kinderen slechts een tijdelijke oplossing. Zij diende haar kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen de officiële taal van hun land van herkomst niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Aangezien verzoekster niet aantoont dat de gemachtigde bij de beoordeling uitging van onjuiste gegevens of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan, kan haar kritiek niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Niets stond verzoekster bovendien in de weg om de gemachtigde een update/actualisatie te geven van de situatie van het schoolgaan van de kinderen, doch de kritiek van verzoekster doet hoe dan ook geen afbreuk aan het hoofdmotief dat er geen enkel element is dat erop wijst dat zij geen aansluiting kunnen vinden met de scholing in het herkomstland. De Raad stelt vast dat de gemachtigde op goede gronden kon besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Voorts voert verzoekster kritiek aan op volgend motief:

"Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat geen middelen noch huisvesting zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Dit zou indruisen tegen de bedoeling van haar verzoek, nu zij een langdurig verblijf in België beoogt omdat zij duurzaam geïntegreerd is. Echter, in de bestreden beslissing staat hieromtrent het volgende:

"De elementen van integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd zou kunnen laten, dat deze integratie duurzame sociale bindingen teweeg gebracht zou hebben, dat haar integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat zij zich kosten noch moeite gespaard zou hebben om zich de Nederlandse taal eigen te maken door het volgen van cursussen, dat zij momenteel over zowel een passieve als een actieve kennis van het Nederlands zou beschikken, dat zij geregeld aan vrijwilligerswerk zou doen, dat ook haar kinderen actief zouden deelnemen aan de maatschappij, dat onze maatschappij enorm veel zou krijgen van deze vrouw, dat zij zich tot het uiterste zou inzetten zonder zelf enige last van deze maatschappij te willen zijn, dat het haar aan energie en sociaal-meelevendheid niet zou ontbreken, dat zij zich op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou

hebben die haar wil helpen en steunen, dat zij graag zelfstandig en onafhankelijk zou willen leven, dat zij in haar eigen onderhoud zou willen voorzien, dat zij op actieve wijze op zoek zal gaan naar werk om in haar eigen onderhoud te voorzien en niet ten laste te vallen van de staat, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben en dit zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein en ook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, dat zij haar huurovereenkomst voorlegt evenals bewijzen van betaling en gebruik van diensten van kinderopvang, verschillende deelcertificaten Nederlands, een attest van aanmelding bij het agentschap inburgering en integratie, een bewijs van deelname aan activiteiten georganiseerd door stad/welzijnshuis, een aanmelding als kandidaat-vrijwilliger en haar arbeidskaart C) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Aangezien verzoekster niet aantoonde dat de gemachtigde bij deze beoordeling uitging van onjuiste gegevens of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan, kan haar kritiek niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekster toont niet aan de gemachtigde met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht aangetoond. Het aangevoerde middel is ongegrond."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen.

3.1.3.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asioldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoekster wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In haar aanvraag van 16 november 2018 heeft verzoekster het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- Zij is ouder van een kind dat in België naar school gaat. Zij wijst in dit verband ook op het arrest van de Raad van State met nummer 131.652. De verplichting om een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een ander schoolstelsel opnieuw op te nemen maakt een omstandigheid uit die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag te doen.
- Zij heeft in 2013 haar land van herkomst verlaten en heeft sedertdien het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België opgebouwd.
- Zij heeft in haar land van herkomst niets om naar terug te keren en zij heeft niet de bestaansmiddelen noch de huisvesting om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.1.3.4. Verzoekster benadrukt in het eerste middel dat er in haar geval wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om terug te keren naar Wit-Rusland en daar de aanvraag in te dienen. Verzoekster werpt op dat zij in haar aanvraag erop had gewezen dat haar kinderen hier schoollopen en zij in geval van een terugkeer verplicht zullen worden om hun schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in ander schoolstelsel opnieuw op te nemen. Verzoekster stelt vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing erop wijst dat slechts één van haar kinderen leerplichtig is en dat zij niet aan de hand van stukken heeft aangetoond dat haar zoon zijn schoolplicht hier effectief heeft opgestart. Verzoekster brengt hiertegen in dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 16 november 2018 en haar kinderen op dat moment nog niet leerplichtig waren. Verzoekster benadrukt dat de leerplicht van haar oudste kind een aanvang heeft genomen tijdens de lange behandelingsduur van haar aanvraag. Verzoekster benadrukt dat haar beide kinderen naar school gaan.

Daarnaast merkt verzoekster op dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing vaststelt dat zij niet aannemelijk maakt dat haar zoon een zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben opgelopen dat hij in Wit-Rusland niet zou kunnen aansluiten op school. Verzoekster brengt hiertegen in dat het geheel niet duidelijk is op basis van welke zorgvuldig onderzochte en feitelijk correcte gegevens de verwerende partij tot deze vaststelling komt. Verzoekster voert aan dat niets in het dossier erop wijst dat zij haar kinderen in haar moedertaal zou hebben opgevoed en hen de Wit-Russische cultuur zou hebben meegegeven zoals in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet. Verzoekster benadrukt dat de verwerende partij nochtans erkent dat zij het Nederlands machtig is, er uit de gegevens van het dossier ook blijkt dat de kinderen in België geboren zijn en zij behalve verzoekster zelf geen enkel Wit-Russisch familielid hebben. Verzoekster concludeert dat dit motief van de eerste bestreden beslissing geen enkele steun vindt in het administratief dossier.

Verzoekster viseert volgende motieven uit de eerste bestreden beslissing:

"Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij ouder is van een schoolgaand kind en dat de verplichting om het schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in ander schoolstelsel opnieuw op te nemen, een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Ter staving hiervan legt zij schoolattesten voor van de schooljaren 2016-2017 en 2017-2018 voor haar zoon D. (...) en een bewijs van scholing vanaf 08.01.2018 voor haar dochter N. A. (...). Het feit dat haar kinderen hier naar de kleuterschool gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder stellen we vast dat enkel haar oudste kind leerplichtig is en dit sinds 01.09.2019. Betrokkene legt echter geen attesten voor die betrekking hebben op het lopende schooljaar en toont aldus niet aan dat haar zoon zijn leerplicht hier effectief opstartte. Verzoekster maakt het niet aannemelijk dat haar zoon een zodanige taal-en culturele achterstand zou hebben dat hij in Wit-Rusland niet zou kunnen aansluiten op school. Het is verder weinig aannemelijk dat betrokkene in huiselijke sfeer niet haar moedertaal zou spreken en dat zij haar kinderen niet zou opvoeden in deze taal, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands kan spreken. Bovendien merken we op dat betrokkene er steeds van op de hoogte was dat haar verblijf precair was en dat de scholing van haar kinderen slechts een tijdelijke oplossing. Zij diende haar kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen de officiële taal van hun land van herkomst niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

In verband met haar jongste kind maakt verzoekster niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat het feit dat haar kind hier naar de kleuterschool gaat niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid omdat zij niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. In strike zin betwist verzoekster met betrekking tot het oudste kind niet dat zij *"geen attesten voor(legde) die betrekking hebben op het lopende schooljaar en (zij) (...) aldus niet aan(toont) dat haar zoon zijn leerplicht hier effectief opstartte"*. Verzoekster voert aan dat op het moment van haar aanvraag haar oudste kind nog niet leerplichtig was en het door de lange behandelingstermijn van haar aanvraag in tussentijd leerplichtig werd. Het stond verzoekster vrij om haar aanvraag te actualiseren en schoolattesten van het lopende schooljaar aan de verwerende partij over te maken. Los daarvan betwist verzoekster ook niet dat *"de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeft) die niet in het land van herkomst te vinden is"*.

In tegenstelling tot verzoekster acht de Raad de volgende overweging in de eerste bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk: *"Verzoekster maakt het niet aannemelijk dat haar zoon een zodanige taal-en culturele achterstand zou hebben dat hij in Wit-Rusland niet zou kunnen aansluiten op school. Het is verder weinig aannemelijk dat betrokkene in huiselijke sfeer niet haar moedertaal zou spreken en dat zij haar kinderen niet zou opvoeden in deze taal, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands kan spreken."* Het gegeven dat de verwerende partij erkent dat verzoekster verschillende deelcertificaten Nederlands in het kader van haar machtigingsaanvraag heeft voorgelegd en zij naast haar moedertaal ook Nederlands kan spreken doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster brengt niets in tegen de overweging in de eerste bestreden beslissing dat zij niet aantoont *"waarom de kinderen de officiële taal van hun land van herkomst niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal"*.

Verzoekster werpt op dat de stelling dat zij haar kinderen had moeten beschermen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer door hen haar moedertaal aan te leren geen enkele objectieve grond heeft en dit roept volgens verzoekster een onbestaande plicht in om een kind in deze of gene taal op te voeden.

Wat er ook van zij, hoger werd al vastgesteld dat verzoekster niets inbrengt tegen de overweging in de eerste bestreden beslissing dat zij niet aantoont *"waarom de kinderen de officiële taal van hun land van herkomst niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal"*.

Geheel ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoekster in haar aanvraag van 16 november 2018 geen melding heeft gemaakt van de erkenning van haar dochter door een man van Senegalese afkomst op 18 augustus 2017 en dat de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548).

3.1.3.5. Verzoekster voert vervolgens aan dat de verwerende partij een niet door juiste en pertinente feiten ondersteunde veronderstelling maakt waar deze motiveert dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster in haar land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben waar zij zou kunnen verblijven voor de duur van de verblijfsaanvraag. Verzoekster verwijst naar haar verzoek om internationale bescherming. Zij verklaarde destijds te zijn opgegroeid in een weeshuis omdat haar moeder, die kampte met een alcoholprobleem en haar vader, die het gezin had verlaten niet voor haar konden zorgen. Verzoekster voert aan dat hoewel volgens de verwerende partij haar vader nog in Wit-Rusland verblijft het meer dan duidelijk is dat zij op hem geen beroep zal kunnen doen voor onderdak en onderhoud. Daarnaast merkt verzoekster op dat ook haar ex-echtgenoot van wie zij inmiddels al jarenlang gescheiden is en die de vader is van haar zoon, geen garantie kan bieden voor het verblijf en onderhoud van verzoekster in haar land van herkomst. Ten slotte wijst verzoekster op de gegevens van het administratief dossier waaruit blijkt dat zij sinds 2013 in België verblijft zodat kan worden aangenomen dat wat verzoekster nog restte aan een sociaal netwerk in haar land van herkomst inmiddels ook sterk verwaterd is.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij niets of niemand heeft om naar terug te keren en dus niet over de huisvesting of middelen beschikt om te overleven gedurende de tijd die nodig is voor het vervullen van de nodige formaliteiten. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Wit-Rusland, waar ze geboren en getogen is. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat geen middelen noch huisvesting zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Verzoekster betwist niet dat *“(u)it het administratief dossier (...) echter wel (blijkt) dat zij nog verschillende familieleden heeft in Wit-Rusland, (...) evenals haar broer”,* zoals verderop in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij geen beroep zou kunnen doen op haar broer om haar te helpen bij het vinden van een (tijdelijke) verblijfplaats voor haar en haar kinderen. Verzoekster toont dan ook niet aan dat in de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat *“(h)et (...) erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.”*

3.1.3.6. Verzoekster werpt op dat wat over de ondersteuningsmogelijkheden door de Internationale Organisatie voor Migratie in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet een negatie inhoudt van de geest van haar aanvraag. De aanvraag is gericht op het verkrijgen van een *“duurzaam verblijfsrecht”* omdat haar duurzame integratie een humanitaire reden tot regularisatie vormt. Verzoekster voert aan dat de verwerende partij hier in de ontvankelijkheidsfase voor haar beurt spreekt en met deze motieven lijkt te doelen op een ontkenning van de gegronde redenen om een verblijf in België aan te vragen. Verzoekster werpt daarenboven op dat uit de doelstellingen van de Internationale Organisatie voor Migratie blijkt dat zij geen hulp bieden aan personen die slechts voor een tijdelijke, korte periode terugkeren naar hun land van herkomst om vandaaruit een verblijfsmachtiging in een ander land aan te vragen.

Gelet op wat hiervoor onder punt 3.1.3.5. werd uiteengezet moet de verwijzing in de eerste bestreden beslissing naar de ondersteuningsmogelijkheden door de Internationale Organisatie voor Migratie als een overtollig motief worden beschouwd. In eerste instantie stelde de gemachtigde immers vast dat *“(h)et (...) erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.”* Verzoekster maakte niet aannemelijk dat deze vaststelling kennelijk onredelijk is.

3.1.3.7. Verzoekster stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet dat de lange duur van haar verblijf niet in overweging kan worden genomen omdat de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase. Verzoekster brengt hier tegenin dat de gemachtigde er op deze manier aan voorbijgaat dat dit eveneens inhoudt dat verzoekster het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België gevestigd heeft. Volgens verzoekster betekent dit dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij alles heeft achtergelaten.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen, in de zin van artikel 8 EVRM heeft opgebouwd in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat zij nog familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden heeft in Wit-Rusland, met name haar ex-echtgenoot en vader van haar zoon evenals haar broer. Met betrekking tot haar sociale leven legt betrokkene geen enkele getuigenverklaring voor. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister in de eerste bestreden beslissing heeft gemotiveerd over het privéleven van verzoekster. Door louter te verwijzen naar de lange duur van haar verblijf in België (sinds 2013), maakt verzoekster niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat zij *“niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen”*. Verzoekster betwist niet dat zij *“niet aantoont dat zij nog familieleden heeft in België”* en dat *“(u)it het administratief dossier (...) echter wel (blijkt) dat zij nog verschillende familieleden heeft in Wit-Rusland, met name haar ex-echtgenoot en vader van haar zoon evenals haar broer.”* Evenmin betwist verzoekster dat zij *“(m)et betrekking tot haar sociale leven (...) geen enkele getuigenverklaring voor(legt).”* Gelet op het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat verzoekster *“aldus niet aan(toont) dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.”* Daarnaast laat verzoekster ook volgende motieven van de eerste bestreden beslissing ongemoeid: *“Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te*

dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100)."

3.1.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen kan niet worden aangenomen.

3.1.3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.3.10. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*"Tweede middel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten
Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel
Dat verzoekster niet alleen een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.
Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoeker na een verblijf van zeven jaar nu te bevelen om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten.
Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.
Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur."*

3.2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13 –voert verzoekster in een tweede middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het redelijkheids – en proportionaliteitsbeginsel, en de zorgvuldigheidsplicht.

Het evenredigheids- of het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat uw Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.13. Zoals hierboven reeds gesteld, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). 2.14.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheids- of het proportionaliteitsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met de stelling dat zij al 7 jaar in België vertoeft waardoor een bevel onredelijk is of onzorgvuldig, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat de gemachtigde het niet bij het rechte eind had bij zijn vaststelling dat verzoekster "geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum bezit. Bijgevolg was de

gemachtigde in beginsel verplicht om aan verzoekster de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten af te leveren en dit op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verbleven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Verzoekster toont niet aan de gemachtigde met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht of het proportionaliteitsbeginsel aangetoond.

Het aangevoerde middel is ongegrond."

3.2.3. Verzoekster voert aan dat het niet strookt met de redelijkheid en proportionaliteit om haar na een verblijf van zeven jaar nu te bevelen om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van zeven dagen. Doordat met dit element geen rekening werd gehouden wordt volgens verzoekster tevens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Door louter te wijzen op haar verblijf gedurende zeven jaar maakt verzoekster niet aannemelijk dat dit *in casu* het geval is. Verzoekster betwist niet dat zij "*niet in het bezit (is) van een geldig visum.*"

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Nu intussen de termijn van zeven dagen om het grondgebied te verlaten ruimschoots is verstreken, heeft verzoekster geen belang meer bij haar kritiek inzake deze termijn.

Verzoekster betwist niet dat zij "*niet in het bezit (is) van een geldig visum.*" Het gegeven dat verzoekster inmiddels zeven jaar op het Belgisch grondgebied verblijft doet hieraan geen afbreuk. Zoals in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet "*wist (verzoekster) dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 28.01.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.*"

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

A. DE SMET